

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

28de december 1890.

16de aarg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Kristi fødsel.

Julenat oprandt en stjerne;
Over Bethlehem den lued'.
Hyrderne, som fulgte gjerne,
Der al jordens frelse stued'.

Hvert et andet lys i verden
Straaler til en tid — og slukkes;
Dette følger al din færden,
Himmerig ved det oplukkes.

Chr. Bredsdorff.

Drømmen.

Ali Rahn var meget agtet mellem Muhamedanerne. Han rettede sig nøiagtig efter sin religions mange stillke, var meget godgjørende, forsømte aldrig at bede sine bønner og overholdt den strenge faste. Som farisæeren i templet talte han sin Gud, at han ikke var som de andre syndere.

En dag gik han ganske bekymret hen til sin onkel Suliman for at bede ham udtyde en drøm, der foruroligede ham; han traf den ærbørdige olding siddende paa et tæppe med en aaben bog foran sig; det var bibelen, som han i nogen tid havde beskæftiget sig med at studere i. Ali fortalte ham, hvad der laa ham paa hjerte: „Jeg drømte, at jeg nylig var død. Mit legeme var med de sedvanlige ceremonier lagt i graven. Men med min sjæl gik det ikke saaledes, som musfelmeænd tror. Jeg stod foran en stor guldvægt, hvis top naaede sferne, jeg

forstod, at mine gode og onde handlinger skulde til at veies. Hvis mine gode gerninger tyngede den høire vægtstaaal ned, ventede englene for at bære mig op i himmelen. Men hvis mine daarlige gjorde den venstre staaal tungest, stod satan rede til at slæbe mig ned i fortabelsens afgrund.“

„Frygtede du ikke?“ spurgte Suliman.
„Nei, endnu ikke; thi jeg sagde til mig selv: da jeg er frommere og mere lydige mod loven end de andre, kan der ikke være mange synder at lægge paa vægten. Men jeg skjævede, da jeg saa den mængde af sorte aander, der begjærlig ventede paa deres bytte.“

Paa befaling af deres chef begyndte de at bringe visse gjenstande, indhyllede i fortænde, det var mine onde gerninger. Jeg blev forbauset over deres antal, deres størrelse og vægt. Handlinger — rene ungdomsdaarheder — som neppe fortjente at omtales som feil; ting, der forlængst var glemte, tyngede frygtelig i den venstre staaal. Satan kastede et triumferende blik paa mig, som om jeg allerede tilhørte ham.

„Bring nu hans daarlige ord!“ udbrød han.

Da blev jeg rigtignok forbauset. Ord, som forekom mig fuldstændig intetsigende, ja endog eder og forbandelser, udtalte i et øieblikks vrede, jeg troede ikke at have sagt saa meget slemt, som saa mange andre, men myriader af aander kom belæssede med mine ubetænksomme ord, og med djævelsk glæde kastede de dem paa staaalen; at, hvor der var mange, og hvor de var tunge!“

„Men bibelen, der taler bedre end nogen anden, siger ogsaa: Menneffene skulle gjøre regnskab paa dommens dag for hvert utilbørligt ord, de har talt. Og: af dine ord skal du kjendes retfærdig, og af dine ord skal du fordømmes“ (Matth. 12, 36. 37) bemærkede Suliman.

„Der var tusender“, vedblev Ali, „staaen sank meget hurtig, som om den var lige ved at falde ned i helvede.“

„Bring de onde tanker!“ raabte satan.

Jeg spurgte forbauset mig selv, om vi skulde gjøre regnskab for vore slette tanker. Skjønt de stod for mig i en mørk taage, havde de dog en forunderlig vægt, staaen dalede ned i et svelg, hvorfra røg og flammer steg i veiret. Jeg vilde have fortvilet, dersom ikke erindringen om mine gode gjerninger havde beroliget mig. Skynd eder, skynd eder! raabte jeg til englene. Væg alle mine gode gjerninger, mine bønner og min faste paa den høire staal. Jeg er sikker paa, at den venstre igjen vil stige.

Langsomt og høitidelig bragte englene gjenstande i et hvidt klæde, og en af dem sagde: „Hvad der er gjort af kjærlighed til Gud, vil have stor vægt, men hvad der er gjort til egen fordel eller for at vinde menneskers ros, vil ikke veie mer end en fjær.“

O rædfel! alt hvad jeg havde haabet paa, var kun lette fjæere! min faste, mine almisser, mine pilgrimsreiser blev regnede for intet.

Men mine bønner! raabte jeg fortvilet; i mange aar har jeg bedet dem fem gange om dagen; naar mine daarlige ord veie saa meget, maa mine gode da veie endnu mere.

Jeg ved ikke, hvorledes det gik til, men englene bragte mine bønner til de onde aander, og til min forfærdelse kastede de dem straks paa den venstre staal.“

„Jeg kan sige dig, hvorfor“, tilføiede Suliman. „Alt udtale Guds hellige navn lettsindig eller med et hovmodigt hjerte er synd. Et af budene, givne paa Sinai ved den almægtiges stemme, er dette: 'Du skal ikke tage herrens din Guds navn forfængelig.' Saaledes kan bønnen blive til synd. Har du seet mere i din drøm?”

„Jeg saa mine gode tanker blive bragte, men de sit knapt den høire vægtstaaal til at bevæge sig, jeg saa mine sorte fiender komme styrkende frem for at gribe mig, men i samme øieblik vaagnede jeg; har du nogensinde hørt en saa skrækkelig drøm?”

„Jeg har seet det“, svarede Suliman, „ikke i drømme, men ganske vaagen. Jeg har seet mine handlinger, mine ord, mine tanker førte frem for sandhedens domstol, og min sjæl har skjælvbet for den angivelse: 'Du er veiet og funden for let'; jeg har kun fjær og sæbebobler at lægge paa den høire vægtstaaal, og mit raab var:

„O Gud, vær mig arme synder naadig!”

„Al denne synd vilde have slået mig i den evige elendighed!“ udbrød Ali. „Kan intet thyge den høire ned?”

„Lovet være Gud!“ sagde Suliman glad, „vi behøver ikke at fortvile. Jeg har seet en draabe af Jesu blod, udgydt paa Golgatha, falde paa vægtstaaalen, og dens thyngde alene kan opveie den forfærdelige venstre, der er thyngt af alle mine synder, og saa den til at stige høit op i veiret. Hvor er mine synder nu? Forsvundne, udslettede for bestandig! Thi Jesu blod renser for al synd.“

„Du er kristen?“ sagde Ali.

„Ja, det er jeg; thi jeg er forbisset om, at Kristi blod alene kan opveie vægten af alle vore synder, saa ingen kan anklage os.“

Citus og Egeria.

Intrent 250 aar efter Kristi fødsel regjerede keiser Decius i det romerske rige. Under ham udbrød der en gruelig forfølgelse mod de kristne. Det blev paa det strengeste forbudt dem at holde gudstjeneste, og enhver, som ikke vilde ofre til de hedenste afguder, blev kastet i fængsel, pint og dræbt.

I Rom boede paa den tid en fattig seilmager, som havde en eneste datter ved navn Egeria. Fra sin tidligste barndom var hun bleven opdragen i den kristne lære og var et esseligt Guds barn. Hendes far forestod de gudelige forsamlinger, som de kristne i al hemmelighed holdt udenfor Roms mure i de underjordiske Katakomber.

Den russiske kejserfamilie.

Blomstersælgerste.

En ung romer ved navn Titus, af fornem æt, havde fattet kjærlighed til den unge Egeria, som ogsaa holdt meget af ham.

Men langt høiere elskede Egeria dog sin frelser, og det var hendes dybe sorg, at Titus var en hedning. Hun havde haabet, at han skulde blive paavirket af hendes tale; thi hun havde vovet at tale til ham om vor herre Jesus, men den unge romer vilde ikke høre tale om ydmyghed og sagtmødighed; han vilde frem paa ærens mark og vilde ikke have noget med de kristne at beskille. Da Egeria nu mente, at han aldrig blev en kristen, afflag hun hans beilen.

Derover blev Titus saa harmfuld, at han i øieblikkets brede angav hende for den romeriske øvrighed, og det varede ikke længe, før Egeria blev kastet i fængsel. Nu var der ikke noget, som kunde frelse hende fra pinsler og død, uden at hun vilde ofre til de romeriske guder.

Men Egeria var standhaftig trods alle pinsler og trusler og blev dømt til døden. Titus, som havde næret det haab, at fangenkabet skulde bøde den unge pige, blev meget skuffet og bedrøvet. Han kunde ikke andet end beundre den kraft, som holdt den svage pige oppe. —

Kort efter Egerias domfældelse skulde der gives en stor fest i Rom, det blev derfor bestemt, at hun ved denne leilighed skulde rives ihjel af løver. Der var intet, som romerne hellere saa end saadanne blodige skuespil.

Dagen til festen var kommen, og folk strømmede i mængde til skuepladsen; thi man havde faaet at vide, at en ung, smuk kristenpige skulde sønderrives af løver.

En af de forreste i mængden var Titus. Med forfærdelig sjæleval ventede han paa det øieblik, da Egeria skulde træde frem; endnu havde han ikke opgivet haabet om, at strækken skulde paavirke hende til at give efter. Titus havde bittert angret, at han havde angivet den unge pige, men havde

ikke formaet at faa hende ud af fængslet.

Hele skuepladsen var nu bleven fyldt af menneker, og man ventede kun paa, at keiseren skulde komme og give tegn til, at skuespillene skulde begynde. Endelig kom keiseren, og da han gav tegnet, ventede alle i fuldstændig taushed paa, hvad der skulde komme. Egeria blev ført ind, og adskillige menneker blev grebne af medlidenhed, da de saa den ro, hvormed hun gik døden imøde. Med ydmygt bøjet hoved, med foldede hænder og med bøn paa læben, traadte hun ind midt paa den aabne plads. Et øieblik skjælvede hun, da hun saa ud over tilskuerne og hørte de indespærrede løvers brølen. Men da keiseren endnu en gang tilbød hende friheden, hvis hun vilde ofre til Roms guder, betjendte hun med høi røst sin tro, sank paa knæ og istemte dødsfalden.

Da gav keiseren atter et tegn, og fra kamppladsens baggrund styrkede fire løver frem. De var hungrige og udstødte forfærdelige brøl, medens de vildt piffede sandet med sine haler. Med et mildt blit saa Egeria ud over tilskuerne. Titus saa det og blev aldeles sønderknust. Han kunde ikke blive derinde, men styrkede halvt bedrøvet ud af teatret. Da han kom ud i det frie, hørte han endnu en gang dyrenes vilde brøl og et høit kvindeskrig, og som en afsindig styrkede han ned ad gaden ud af stadens port.

Paa samme tid, som det romeriske folk strømmede til teatret, samlede udenfor byen en skare af flere hundrede mænd og kvinder. Det var endel af de kristne i Rom, som med den bedrøvede far i spidsen drog ud til sin underjordiske forsamlingssted i Katakomberne for at bede for den unge martyr. Der var baade unge og gamle med i skaren, og de flestes udseende tydede paa, at de var haandverkere. Noget udenfor byen, hvor de var fri for speidende blikke, forsvandt de ned i en mørk gang. Tæfler blev tændte, og gennem lange, bugtende gange, naaede

de en større hule; der havde de kristne i disse trange tider sin kirke. Et simpelt alter af træ og et stort billede af den korsfæstede frelser, var de eneste prydelser, som fandtes i hvalvingen. Fakterne blev stukne i jernringe i væggen, og forsamlingen kastede sig paa knæ, medens Egerias far med høi, men skjælvende stemme bad herrens bøn. Derefter priste han Gud, fordi han havde forundt hans datter martyrdøden og bad om plads for hende i himmelens lyse boliger. Og medens Egeria sang dødsfalsmen paa dødspladsen, lød den samme salme fra hendes trosfællers læber i den mørke, underjordiske kirke. Da sangen var forbi, blev nadveren uddelt til de forsamlede. Men neppe var den hellige handling tilende, før man hørte hurtige trin i de underjordiske gange. Med sønderknust hjerte og forsthyret aasyn styrtede Titus ind i forsamlingen og kastede sig for prestens fødder.

Der opstod en sterk bebægelse, og de yngres truende miner tydede paa, at de vilde hegne sig over forræderen. Men da de saa hans smerte og hørte ham med taarekvalt stemme bede Egerias far om tilgivelse, da blødgjordes deres hjerter. Den gamle herrens tjener kastede et hjærligt og ildfuldt blik ud over forsamlingen og raabte: „Brødre, bed af hjertet, at denne sjæl ikke maa fortabes. Bed, at han maa se Guds naades lys.“ Da han havde sagt dette, lagde han sin haand paa Titus's hoved og bad en stille bøn for hans sjæls frelse. Da bøjedes Titus's hjerte helt for den levende og sande Gud. —

Fra den time forlod Titus ikke Egerias far. Han blev senere døbt og var i lang tid et trosfast vidne i menigheden. Han saa, at tallet paa de kristne stadig voksede; men ogsaa for ham oprandt dagen, da han ved sin død maatte befegle sin tro paa vor herre og frelser.

Den russiske keiserfamilie.

(Med billede.)

Tidligere har vort blad indeholdt billeder af forskjellige fyrstelige børn i Europa. I dag kan vi vise vore læsere et billede af den russiske keiser og hans familie.

Keiser Alexander den tredje er nu 45 aar gammel og kom paa tronen i aaret 1881, efterat hans fader var bleven myrdet af nihilisterne. Han er gift med den danske prinsesse Dagmar, der er et par aar yngre end sin gemal, og som i Rusland bærer navnet Marie Feodorovna.

Den ældste søn, den nubærende russiske tronfølger, hedder Nikolaus og er 22 aar gammel. De øvrige keiserbørns navne er Georg, Xenia, Mikael og Olga. Den yngste er 8 aar gammel.]

En gammel prest sagde: Naar jeg skal til at dø, vil jeg have min største sorg og min største glæde; min største sorg, at jeg har gjort saa lidet for min herre Jesus, og min største glæde, at min herre Jesus har gjort saa meget for mig.

Øvninger.

Til skolelærerseminariet i Sioux Falls:

Bed past. D. Kvaase Konfirmationskollekt i den norske evang. luth. menigheds søndagsskole \$12.00.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 for hver \$5.00, som er betalt i forsend inden 1ste mars 1891.

Aargangen 1890 udgjør en meget pæn bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents porto frit.

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

En snil gut.

Men lille Olav havde paa sin sidste fødselsdag faaet i foræring en drage, en gummibold og en liben bu. Det var altfammen ting, som han var uhyre glad i, og som han længe havde ønsket sig. Han legede derfor ogsaa i sine fritunder sent og tidlig bremed; men mest moro var det, naar hans kamerater kom bort, og deltog i legen. Naar dragen svævede høit i luften, eller bolden for som et lyn fra den ene til den anden, eller de skjød med buen efter den træfugl, som han ogsaa havde faaet — ja da var der jubel i gutteflokken.

En eftermiddag kom atter vennerne bortom ham. Olav gik med dem ud i haven, hvor de først legede soldat. Men da de havde leget en stund, begyndte det at blæse en del. Dette bragte nyt liv blandt gutterne. Nu havde der ikke været vind paa tre uger!

„Stynd dig efter dragen, Olav,“ skreg de. „Hvilken prægtig vind. Nu skal den vel komme til at gaa høit!“

I en fart var Olav opigjennem trapperne for at hente den. Han kom imidlertid snart ud igjen og sagde: „Jeg kan ikke faa dragen nu. Den hænger inde paa papas soveværelse. Men papa ligger og sover, og jeg vil ikke vække ham.“

„Saa hent buen og træfuglen og lad os styde!“

„Ja det skal blive moro,“ hørtes fra Olav, idet han atter ilede ind.

Men han kom ogsaa dennegang tomhændet ud igjen. „Jeg kan ikke nu faa buen og fuglen. Mama har stængt dem ned i sin kommode, og hun sidder netop og skriver et brev, og jeg vil ikke forstyrre hende.“

„Saa lad os idetmindste faa gummibolden og kaste med,“ hørtes halvt ærgerligt fra gutterne.

For tredje gang skyndte Olav sig ind, men for tredje gang kom han ogsaa tomhændet ud igjen. „Vi faar klare os ogsaa uden bolden dennegang; thi lille søster sidder i vuggen og leger med den, og jeg vil ikke tage den fra hende, saa hun begynder at strige.“

Dette var formeget for gutterne, og de raabte: „Du er en ægte dumrian, Olav!“

Olav svarede imidlertid lige venlig: „Hvorfor skal I endelig være sinte paa mig for dette? Kan vi da ikke ligesaa godt en anden gang lege dermed og finde paa noget andet nu?“

Et raskt svar.

Men hvorledes kan De da være saa grusom, at De vil dræbe et saadant uskyldigt lam?“

„Jeg tænkte, at de ikke havde lyst til at spise det levende.“

Historisk geografisk gaade.

For- og endebogstaverne læste nedad, danne henholdsvis navnene paa to danske konger, der var brodre.

En by paa Fyn.

En by ved Limfjorden.

En kanton i Schweiz.

En by paa Nordsjælland.

En by paa Bornholm.

Den førnævnte kanton i Schweiz.

Et kongerige i Europa.

En by i Sverige.

En flod i Spanien.

En by paa Sjælland.

Laurberg Schmidt.

Opløsning paa gaaderne i nr. 50:

Billedgaaden: Sibirien.

Bogstavgaaderne: I Helsingør. II. Troldtinderne.